

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **I.M.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Nedělou, advokátem se sídlem v Ostravě-Porubě, L. Poděště 1885/1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2010 č.j. MSK 120175/2010, ve věci nevyhovění žádosti o vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 13.8.2010 č.j. MSK 120175/2010 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2010 č.j. MSK 120175/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 30.6.2010 č.j. SMO/151441/10/DSČ/Hor-ZKS, kterým nebylo vyhověno žádostem žalobce ve věci vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče, a to žádostem ze dne 14.3.2010 a ze dne 28.4.2010.

V podané žalobě žalobce namítl, že žalovaný porušil zákon č. 500/2004 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen správní řád) a čl. 10 Ústavy. Žalobce ve svém podání určeném správnímu orgánu I. stupně žádal o obnovu řízení, neboť byl ve správním řízení šikanován a také proto, že Česká republika je povinna dodržovat mezinárodní smlouvy. Žalobce poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES, o výchozí kvalifikaci a pravidelném školení řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu a o změně nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 a směrnice Rady č. 91/439/EHS a zrušení směrnice Rady č. 76/914/EHS (dále jen směrnice). Čl. 4 směrnice upravuje osvobození od výchozí kvalifikace osobám, které mají vydaný průkaz nejpozději do roku 2009, což se týká i žalobce. Žalobce dále poukázal na zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o odborné způsobilosti), v souladu s nímž žalobce proškolil a přezkoušel sám sebe, což opakovaně sdělil správnímu orgánu I. stupně. Tento však na jeho sdělení nereagoval a uvedl, že žalobce nemůže sám sebe školit ani přezkoušovat, takže mu průkaz profesní způsobilosti řidiče nevydal. Podle žalobce bylo vůči němu postupováno jinak než vůči jiným žadatelům v kraji, když asi 90 % učitelů autoškol, kteří byli zároveň komisaři, se proškolili a zkoušeli sami a zbytek to dělal tak, že se domluvili dva zkušební komisaři a přezkoušeli se navzájem. Takový postup však žalovanému nevalil. Žalobce v uvedeném postupu spatřuje porušení Ústavy – čl. 2 odst. 4 a čl. 3, neboť byl diskriminován a dále čl. 4 odst. 1 a 4. Žalobce dále označil napadené rozhodnutí za poněkud zmatené, když si žalovaný plete, podle jakého zákona má věc posuzovat a uvádí ust. § 52c odst. 2 písm. a) zákona o odborné způsobilosti, i když na danou věc platí čl. II odst. 3 – přechodná ustanovení novely tohoto zákona. Dále žalobce navrhl soudu, aby posoudil rozhodnutí také z hlediska procesního, neboť se mu zdá trochu zmatené.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil k žalobcovu tvrzení, že mu měl být vydán průkaz profesní způsobilosti řidiče podle čl. II bod 3 zákona č. 374/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, v platném znění (dále jen zákon č. 374/2007 Sb.) upravujícího přechodná ustanovení, s čímž však žalovaný z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí. Upozornil, že podle čl. II bodu 1 zákona č. 374/2007 Sb. řidiči, kteří jsou držiteli platného osvědčení profesní způsobilosti řidiče ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, jsou povinni do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nejpozději však v den ukončení platnosti osvědčení profesní způsobilosti řidiče, podat obecnímu úřadu obce s rozšířenou

působností písemnou žádost o vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče (tedy do 1.10.2008). Tato lhůta dopadá i na bod 3 tohoto ustanovení, jinak by docházelo k neodůvodněnému zvyhodňování řidičů, kterým osvědčení profesní způsobilosti řidiče nebylo vydáno. V řízení, jehož výsledkem je žalované rozhodnutí, se však rozhodovalo o žádostech podaných dne 14.3.2010 a 28.4.2010, tedy již po uplynutí této lhůty. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v podání doručeném krajskému soudu dne 16.2.2011 uvedl, že je mu známo, že on jediný byl šikanován správními orgány a je mu odepíráno právo vlastnit profesní průkaz řidiče, když učitelé autoškol, kteří byli zároveň zkušebními komisaři jako žalobce, měli právo proškolit a přezkoušet také sami sebe. Žalobce žádal o předložení dokladů týkajících se asi 50 osob ve správě města Ostravy, které byly prověřovány zkušebními komisaři a zároveň žádaly a dostaly profesní průkaz řidiče. Žalobce uvedl, že jeho znalosti zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen zákon o silničním provozu) jsou na velmi dobré úrovni a mnohdy předčí i znalosti krajských úředníků.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.), a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 14.3.2010 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání profesního průkazu, v níž uvedl, že na základě nových skutečností žádá o obnovu řízení, v němž byl šikanován. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 26.3.2010 byl žalobce vyzván ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podané žádosti. Podáním ze dne 26.3.2010 žalobce jednak podal stížnost na jednání pracovníka správního orgánu I. stupně a jednak upřesnil, že žádost podává „podle obou alternativ či dle všech alternativ, které úředníka ještě napadnou“. Usnesením ze dne 8.4.2010 byl žalobce opět vyzván k odstranění nedostatků žádosti. Dne 29.4.2010 byl pořízen záznam č.j. SMO/117399/10/DSČ-ZKS o jednání s žalobcem, které proběhlo před správním orgánem I. stupně, kam se žalobce dostavil, aby vyjádřil své stanovisko a svůj výklad k zákonu o odborné způsobilosti. Dne 28.4.2010 podal žalobce další žádost o urychlené vydání profesního průkazu řidiče, kde potvrdil, že sám sebe proškolil a přezkoušel dne 9.3.2008 a opakovaně dne 28.3.2008 a dne 31.3.2008. Usnesením ze dne 12.5.2010 správní orgán I. stupně spojil projednání obou žádostí žalobce o vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče do jednoho řízení. Usnesením ze dne 14.5.2010 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3.6.2010 č.j. SMO/151441/10/DSČ/Hor-ZKS bylo rozhodnuto o obou žádostech žalobce ve věci vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče tak, že těmto žádostem nebylo vyhověno, neboť žalobce neodstranil vadu bránící žádostem vyhovět, když nedoložil úspěšné vykonání zkoušky v období šesti měsíců před podáním žádosti a tím nesplnil podmínku pro vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče stanovenou v § 52c odst. 2 písm. a) zákona o odborné způsobilosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně vyjádřil svůj názor na námitku žalobce týkající se nesouladu zákona o odborné způsobilosti s čl. 4 směrnice ES č. 2003/59/ES, kterou shledal neoprávněnou. Dále

vyhodnotil, že žalobcem vydané potvrzení o proškolení a přezkoušení sebe sama nelze považovat za splnění podmínek stanovených zákonem o odborné způsobilosti a uvedl důvody tohoto svého závěru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který v jeho odůvodnění po konstatační části průběhu správního řízení vymezil posouzení žádosti žalobce ze dvou právních titulů, a to podle čl. II bod 3 zákona č. 374/2007 Sb. a dále podle ust. § 52c odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o odborné způsobilosti, ve znění účinném od 1.4.2008. K prvnímu právnímu titulu pak žalovaný uvedl, že již v minulosti bylo o žádostech žalobce z tohoto titulu rozhodováno se závěry nemožnosti těmto žádostem vyhovět a v tomto směru tedy žalovaný plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 27.5.2009 č.j. MSK 61937/2009. K druhému právnímu titulu žalovaný uvedl, že žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoložil vykonání zkoušky. Závěry správního orgánu I. stupně proto shledal důvodnými, když se s nimi ztotožnil. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nepochopil evropskou směrnicí, žalovaný uvedl, že tento názor nesdílí a v této otázce odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobní námitku, kterou žalobce vymezil rozsah soudního přezkumu tak, aby soud posoudil procesní stránku napadeného rozhodnutí, když se mu zdá poněkud zmatené, považuje krajský soud za důvodnou. Napadené rozhodnutí žalovaného totiž shledal v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého v odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán uvést důvody výroku, přičemž obsahem odůvodnění je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 4 a správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Nepostačuje tedy, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů pro rozhodnutí, byť by šlo o soupis úplný, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Správní orgán musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Ani v tomto případě tak jako u podkladů rozhodnutí, nepostačuje pouhá rekapitulace právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí (srov. Správní řád komentář. JUDr. Josef Vedral, Ph.D., RNDr. Ivana Hexnerová, BOVA POLYGON, Praha, str. 406). Ve smyslu ust. § 93 odst. 1 správního řádu platí ust. § 68 odst. 3 vymezené náležitosti odůvodnění rozhodnutí rovněž pro rozhodnutí odvolacího orgánu. Také z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 24.6.2010 č.j. 9 As 66/2009-46). V posuzované věci zcela absentuje právní názor žalovaného na posouzení žádosti žalobce podle čl. II bod 3 zákona č. 374/2007 Sb. Je naprosto

neakceptovatelné, aby žalovaný odkázal bez dalšího odůvodnění na svá předchozí rozhodnutí v totožné věci, byť se týkala osoby žalobce. Odkaz na konkrétní rozhodnutí žalovaného (případně jiného správního orgánu) je samozřejmě možný, ale spolu s alespoň stručnou konstatací závěrů, které byly v takovém rozhodnutí učiněny a na něž je správním orgánem nyní odkazováno. Jak již judikoval tento soud (rozsudek ze dne 25.1.2007 č.j. 19Cad 88/2006-7) rozhodnutí ve výroku i odůvodnění musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu, případně (jako v tomto případě) s obsahem jiného rozhodnutí žalovaného. Ze stejných důvodů nelze akceptovat k odvolací námitce žalobce týkající se rozporu zákona o odborné způsobilosti a směrnice č. 2003/59/ES odkaz na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Jestliže odvolací správní orgán v rozhodnutí o odvolání toliko stroze bez konkrétních důvodů uvede, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, popírá tímto postupem podstatu odvolacího řízení dle správního řádu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.11.2010 č.j. 30Ca 214/2008-60), která mj. spočívá v tom, že jiný (nadřízený) správní orgán tvůrčím způsobem (řádně zdůvodněným) přistoupí k vypořádání se s jednotlivými odvolacími námitkami (§ 68 odst. 3 správního řádu). Na základě shora uvedené argumentace shledal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

Důvodností dalších žalobních námitek se krajský soud za stávající procesní situace nezabýval, neboť žalovaný se nejprve musí s odvolacími námitkami žalobce vypořádat způsobem, který bude soudně přezkoumatelný.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů státu je odůvodněn ust. § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s.ř.s., když žalobce byl na základě splnění zákonných podmínek osvobozen od soudních poplatků a byl mu ustanoven právní zástupce (usnesení ze dne 22.10.2010 č.j. 22A 112/2010-16 a usnesení ze dne 8.11.2011 č.j. 22A 112/2010-51).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. února 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu